

[Maigaard.]

dette problem; jeg synes, at arbejderbevægelsen har krav på et svar, og jeg håber derfor, at markedsministeren vil svare.

Per Dich: Det er en forunderlig oplevelse at høre denne debat. Ordførere fra partier, som normalt, før de træffer beslutninger om selv de mest lokalt prægede og begrænsede lovforslag, endevender disse forslag for i mindste detalje at være sikre på, at det ikke indeholder svagheder, står nu her i dag og fejer selv de meget alvorlige betænkeligheder af bordet, som modstanderne af dansk indtræden i fællesmarkedet lægger frem.

Det går jo ikke så galt, siger man og meddeler den undrende offentlighed og det mindst lige så undrende Ministerråd, at Danmark kan forvente undtagelsesordninger på bogstavelig talt alle de områder, hvor fællesmarkedet ellers forudsætter harmonisering eller ensretning. Man beskriver fællesmarkedet som nærmest et stort, kundevenligt supermarked, men glemmer at fortælle, at skriver man under på kontrakten, er der ingen fortrydelsesparagraf, og der er i hvert tilfælde ikke nogen udgangsdør.

Den samme forunderlige optimisme — jeg kunne fristes til at kalde det sangvinske indstilling — ser man også på det store område, der omfatter jord og boliger. Hvad vil et medlemskab af fællesmarkedet da betyde for danske lejere og for det almennyttige byggeri? Ser vi først på jordspørgsmålet, må vi sige, at det helt givet vil være umuligt for os at forhindre udenlandske kapitalinteressers opkøb af dansk jord. Man har af en eller anden grund foretrukket udelukkende at diskutere jord til rekreative formål. Mere interessant forekommer det mig unægtelig, hvordan det ligger, når det drejer sig om landbrugsjorden eller om jord til industri og boliger.

Hvis man ikke vil tro på Romtraktatens ordlyd, og det vil tilhængerne af dansk indtræden åbenbart ikke, så blev det i hvert fald understreget i det svar, som blev givet til Danmarks radios og Informations korre-

spondent i Bonn, da han for nogle måneder siden spurgte økonomi- og finansministeriet og det vesttyske landbrugsministerium. I svaret hed det, at en fuldstændig liberalisering af etableringsretten i landbruget er forudsat, og at selv om Danmark muligvis kan få overgangsordninger, vil disse i længden ikke kunne opretholdes, fordi beskyttelses-klausuler ikke kan retfærdiggøres og ikke er forenelige med Romtraktaten. Svaret blev i øvrigt bekræftet af den italienske ambassade sammesteds. Jeg behøver vist ikke her at komme ind på, hvad dette vil betyde for jordpriserne på dansk landbrugsjord og for unge landmænds muligheder for at etablere sig.

Men ser man så på boligområdet, vil man opdage, at også her vil det være umuligt at hindre borgere fra de øvrige fællesmarkedslande i at opkøbe jord til opførelse af udlejningsbyggeri eller ejerlejligheder, og at det danske folketing ikke vil have nogen muligheder for at modsætte sig bestemmelser, der tager sigte på sådanne opkøb. Her foreligger et helt klart svar fra markedssekretariatet. Svaret er afgivet til Lejernes Landsorganisation og findes aftrykt i dennes informationsbulletin Bolignyt — jeg citerer:

„Til gennemførelse af Romtraktatens artikel 54 har EF-rådet den 25. oktober 1967 vedtaget en almindelig plan for ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden. Herom henvises til markedssekretariatets informationsserie, pjecce nr. 2 om varer, arbejdskraft, etablering af fast ejendom.

I medfør af Romtraktatens artikel 54, stk. 2, har Rådet vedtaget direktiv 6763 angående ejendomshandel, der også omfatter erhvervsmæssig udnyttelse af udlejningsejendomme. Dette indebærer, at Danmark som medlem af EF ikke vil kunne hindre statsborgere eller selskaber fra EF-landene, som måtte ønske at etablere sig her i landet for at drive erhverv med udlejning eller salg af lejligheder, i at erhverve fast ejendom med henblik herpå.

De lovgivningsmæssige og administra-